

ærede Indenrigsminister. Er der Nogen, der er erkjendt for at have søgt varmt for Nationalitet, Selvstændighed og Frihed, er det vel Indenrigsministeren. Og naar han nu minder os om, at det Tidspunkt synes at være kommet, hvor man ikke længere skulde komme med hystroffede Udtalelser om Holsteens Udfondring i almindelige og intetsigende Udtryk, men hvor det gjaldt om — hvis man overhovedet vilde holde paa det, der dog altid maatte anses for et Onde, og som vilde medføre en virkelig Svækkelse af det allerede tilstrækkeligt lille Norges materielle Styrke — nærmere at overveie den Maade og de Midler, paa hvilke Udfondringen skulde foretages, naar han saa bestemt har indskræpet dette, saa troer jeg, at det vil være tilstrækkeligt at henvise dertil. Hvis disse Ytringer fra denne Side ikke kunne have nogen Betydning, ikke kunne gjøre Indtryk paa Thinget, erkjender jeg, at mine Ord langt mindre ville kunne gjøre det. Jeg udtaler blot som min Overbeviisning, at jeg vel kan tænke mig Forhold, hvorunder man maatte føle sig vel tilfreds med at kunne slippe med dette Onde, med Holsteens Udfondring, men at jeg ikke kan tænke mig, at det vilde være klogt, politisk tilraadeligt at gjøre Skridtet eenfaldigt fra vor Side, uoverlagt, og uden at der gives fuldt Bederlag derfor. At begynde med en Udfondring, der blot udfondrer Holsteen fra os selv, uden at vi derimod opnaae den Sikkerhed, som af Mange antages at ligge bagved, men som maaffee kan vise sig at være en Illusion, vil være farligt.

Disse to Sætninger, udtalte uden Drøftelse af deres virkelige Betydning, uden nogen nærmere Angivelse af, hvorledes de rettelig skulde forstaaes, og uden at der har været givet Forsamlingen Oplysning om de vedrørende Forhold, troer jeg maae bringe mange Medlemmer til i høi Grad at være varsomme med at tiltræde Adressen. Jeg skal derfor for mit Bedkommende til Slutning kun gjentage den Erklæring, at jeg anser det Skridt, som af Landstinget gjøres ved at vedtage denne Adresse, som et Skridt, der har stor Betydning, vel ikke for Regjeringen, men ganske sikkert for Forholdenes Udvikling i det Hele, og aldeles afgjørende — efter min Overbeviisning — for

Landstingets politiske Betydning, idet jeg ikke kan troe, at det vil kunne være tilraadeligt for nogen Forsamling, der har Deelagtighed i Lovgivningsmagten, at udtale sig om Forhold af denne Bessaffenhed, uden omhyggeligt at have undersøgt og bestemt at have erkjendt Rigtigheden af de Udtalelser, som den føres til. Jeg maa for mit Bedkommende ansee det som en Art Underskreven af en politisk Dødsdom, hvis Landstinget vedtager den nærværende Adresse.

Udflugt: Jeg skal med al Fornøielse erkjende den Dygtighed, hvormed den ærede sidste Taler har søgt at hævede sin isolerede Stilling; men jeg er neppe ene om at beklage, at han indtager et saa særligt Standpunkt; thi naar han ikke gjorde det, vilde hans Dygtighed komme Thinget mere tilgode. Det ærede Medlem har meent, at Adressen ikke vilde have nogen Betydning for Regjeringen med Hensyn til dens Stilling. Det veed jeg ikke. Han roste tillige Regjeringen for at have viist Fasthed ligeoverfor Adressen. Ja, det er jo en Smagssag; jeg forstaaer ikke ganske Regjeringens Holdning ligeoverfor den. Efter min Forstand maa nemlig Adressen enten være lovlig eller ulovlig. Er den ulovlig, forekommer det mig, at det var Regjeringens Pligt til sidste Dieblid at bekæmpe den og gjøre opmærksom paa, at det Skridt, den vilde føre med sig, vilde være Landstingets Opløsning. Er den derimod lovlig, synes jeg, at der ingen Grund er til, at Regjeringen unddrager disse Forhandlinger sin Nærværelse. Men det skal jeg nu ganske lade staae hen; jeg skal kun sige, at jeg ikke finder, at der er Anledning til at rose Regjeringen for Fasthed i dette Anliggende. — Den ærede Landstingsmand meente dernæst, at Adressen vilde heller ikke have Betydning med Hensyn til sit Indhold, skjøndt han var overbeviist om, at den vilde gjøre en skadelig Virkning; han antydede imidlertid kun kortelig, hvori denne skadelige Virkning skulde bestaae, at den nemlig vilde give de andre Landsdeles Forsamlinger et slet Exempel. Jeg troer nu, at Rigsdagen i de 8 Aar, som ere hengaaede siden Grundlovsindsættningen, har givet, om man vil kalde det saaledes, et saare godt Exempel i den Retning, som den ærede